

We know

books
Passionaria Stoicescu

Povestioare cu ploaie și soare

Ilustrații de Giorgian Gînguț

EDITURA CARMINIS
PITEȘTI

Când se scrie o poveste

Pentru asta nu-ți trebuie o oră anume, fiindcă năzdrăvana de poveste, atunci când s-a plictisit în capul tău, îți ciocănește ușor în tâmplă și nu-ți dă pace:

– Heeei! Ia, te rog, o coală de hârtie și scrie-mă odată, că mi s-a urât aici pe întuneric, lângă atâtea gânduri neînsemnate bâzâind pe lângă mine. Recunoaște că dintre ele eu sunt mai năstrușnică și merit să fiu mărturisită și altora!

Dacă e dimineață, îi faci un ceai cu multă lămâie și o îmbii să se aștearnă:

– Fii binevenită! îi zici și ea, cu pași mărunți și veseli, înnegrește în grabă filele.

Dacă e pe la prânz, nu te arăți supărat că te-a deranjat de la masă, ci lași totul baltă, o scrii pe nerăsuflăte și pe urmă abia mănânci prânzul acela, uitându-te de sus la bucate și zicându-le:

– Ce credeți voi? „La plăcinte înainte și la război înapoi?“

Dacă e după-amiază, povestea vine sigur cu întâmplări odihnitoare, că oricât ai fi de obosit, în loc să te întinzi o oră, două, o saluți cu plecăciune:

– Ce bucurie! Așterne-te! Așterne-te! Cum o să mă deranjezi? De dormit pot să dorm și mâine și poimâine, dar tu, dacă nu poposești acum, cine știe de-am să te mai văd vreodată...

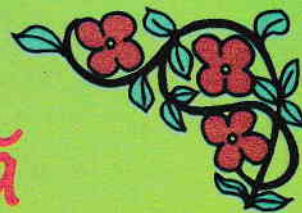
În sfârșit, dacă e noapte și toți ai casei dorm, povestea are cel mai mare curaj să se arate. Ba își mai cheamă și vreo două, trei surate. Pentru că, dacă n-ai știut, vă spun eu: o poveste e tare sfoasă și puțin îi trebuie să se supere de ceva, să se sperie ca s-o ia din loc și să nu se mai întoarcă. Dar așa, când stelele fac hoțește cu ochiul, clipind mărunț și des, povestea vine tiptil și se lasă scrisă de mână sau la calculator, de stilou sau de pix, ba chiar și de creion.

– Ia te uită! zice soarele roșu de emoție, dimineața, când răsare și iscodește prin ferestre. S-a mai născut o poveste!

Vrăjitoarea Pană de Gaiță

Totul a început de la gaița împăiată de pe hol. Soțul meu a primit-o de la un vânător amator. De cum a adus-o în casă, m-am tot gândit unde să o pun. De pretutindenii se uita cu niște ochi albaștri de sticlă și iscoditori. Până la urmă i-am găsit un loc potrivit pe holul de la intrare, lângă oglindă.

De-acolo l-a privit pe Radu, băiatul vecinului, care nu știa să-și facă tema la gramatică și care venise să mă roage să-l ajut și la câteva exerciții în plus, căci a doua zi avea lucrare.

S-a dezbrăcat șovăind și când și-a pus haina în cuier, prin oglinda de pe hol, s-a întâlnit ochi în ochi cu gaița.

— Ce-i asta? s-a speriat el de privirea răutăcioasă și batjocoritoare a păsării.

— O gaiță! N-ai mai văzut? m-am mirat eu, deși nu era obligatoriu să fi văzut într-adevăr o astfel de pasăre gălăgioasă, mai ales dacă trăiai la oraș.

Apoi am intrat în camera de lucru și am stat împreună vreo oră și jumătate.

Radu nu era deloc un elev slab la învățătură, dar era deosebit de împrăștiat și de repezit. Ca să-i redau încrederea în forțele lui și să-l silesc să se concentreze mai mult, la plecare, în holul abia luminat, i-am smuls gaiței o pană albastră, din cele de pe aripi, și i-am spus lui Radu așa:

— Ai grijă, e o pană vrăjită. Atâta timp cât o porți asupra ta și nu te pripești în ceea ce faci, totul îți va ieși bine. Deci, grăbește-te încet! Gaița n-are nicio putere asupra celor repeziți și neglijenți. Scrie încet, curat, gândindu-te mai mult decât de obicei la înțelesul cuvintelor, la rolul lor în propoziție.

Și uite-așa, ca să sporesc efectul sfaturilor mele, m-am întors spre gaiță, ai cărei ochi de sticlă surădeau enigmatic în semiîntunericul holului, și am întrebat-o:

— Ce notă crezi că va lua Radu?

Evident că au urmat câteva secunde de tăcere. Dar, netulburată, continuându-mi jocul, l-am încredințat pe Radu, zâmbindu-i încurajator:

— Du-te liniștit! Cel puțin opt, așa a spus gaița!

Peste câteva zile Radu a venit să-mi mulțumească. A intrat pe hol, a pipăit penele țepene ale păsării și uitându-se mai mult la ea decât la mine, a zis fericit:

— Știți, am luat nouă! Vă mulțumesc! Și, continuă el privind recunoscător gaița, cel mai ciudat a fost că textul analizei... Nici n-o să mă credeți... era cu o gaiță!

— Chiar așa? m-am mirat eu de-a binelea.

— Exact! O gaiță din adâncul pădurii, care dă de veste viețuitoarelor că prin desiș trece o vulpe la vânat.

Nici astăzi nu știu precis cui i-a mulțumit atunci Radu, mie sau gaiței, sau poate amândurora. Necazul a fost că n-a păstrat secretul și gaița ne-a pedepsit pe amândoi. Pe el, că l-a făcut să-și piardă pana vrăjită și iar a început să încurce adjectivele cu adverbele, pe mine că a trebuit să-mi iau rolul în serios. Care rol? Veți afla îndată!

Anca, vecina de apartament și de bancă a lui Radu, aflând de misterul acelei note de nouă și ca o „vajnică“ păstrătoare de secrete ce era, cum a ajuns acasă, l-a pus pe Biță, fratele său mai mic, să jure că n-o să spună nimănui, „dar la noi în bloc stă (nici mai mult, nici mai puțin) o vrăjitoare, care...“

Chiar în seara aceea a sunat soneria. Pe ochiul vizorului nu se vedea nimeni și totuși cineva se ștergea grăbit, cu bufnituri scurte, pe preșulețul de la intrare.

— Cine-i? am întrebat eu mai mult de formă și convinsă că e buldogul domnului Taloș de la etajul unu, care făcea des astfel de incursiuni pe la ușile locatarilor.

— Eu, mi-a răspuns o voce subțirică și care nu era deloc de buldog.

Am deschis și în usciorul ușii a apărut mutra cârnă cu pistrui și cu păr cârlionțat a lui Biță.

— Pe mine mă cheamă Biță și... am uitat să vă spun bună seara! Știți... mâine avem dictare! zise el roșind până în vârful urechilor și respirând ușurat că mă pusese în temă cu scopul vizitei lui.

— Bună seara! Încântată de cunoștință! Eu sunt mama lui Alin, prietenul tău de joacă, și mâine am o groază de treburi..., dar mă rog, cu ce-ți pot fi de folos?

— Aș vrea... dacă se poate... să vorbesc cu Vrăjitoarea Pană de Gaiță...

— Aaa, cu vrăjitoarea... m-am dumirit eu pe dată. Poftește înăuntru!

Și l-am tras ușurel în holul casei, ducându-l în fața oglinzii. Gaița privea cu ochii ei albaștri sticlind batjocoritor.

Apoi ținându-l de umeri, ca să-l ajut să-și dea jos hăinuța, și uitându-mă prin spatele lui în oglindă, i-am spus surâzând șmecherește:

– Ce-ai zice dacă ai afla că eu sunt Pană de Gaiță? Ce-ți poștește inima? Un ajutor la vreo lucrare de control?

– Dumneavoastră? Chiar așa? zise el neîncrezător. Ați putea să... Știți, v-am spus, mâine ne dă dictare!

– Numai atât? m-am prefăcut eu nemulțumită de acea simplă cerere. Mă rog, să întrebăm gaița, dacă ne poate ajuta...

Și arătându-i din ochi pasărea cu penele de pe aripi albastre ca azurul, am întrebato-o foarte serios:

– Ce facem cu dictarea lui Biță? Îl putem ajuta?

Și fără să fi primit vreun răspuns, cum era și de așteptat, l-am poftit în camera de lucru, ne-am amintit împreună semnele de ortografie, am făcut câteva lecturi cu intonație și cu voce tare și câteva dictări.

La plecare, Biță a primit micuța pană vrăjită și instrucțiunile de folosire: să mai repete acasă ceea ce făcuserăm împreună, să mai facă singur câteva dictări și, bineînțeles, să păstreze secretul.

Gaița s-a ținut de cuvânt ca totdeauna.

Dar Biță, care a luat nouă, s-a îmbrâncit după dictare cu un coleg de clasă și și-a pierdut în părculețul din fața școlii bluza de trening, în buzunarul căreia se afla pana vrăjită. Plângea și spunea cui voia să-l asculte:

– Of, prostul de mine! Am pierdut pana cea vrăjită... Ce-o să zică Vrăjitoarea Pană de Gaiță?...

Și uite-așa secretul penelor fermecate s-a răspândit ca fulgerul. A aflat chiar și Alin, care azi, după ce-a venit de la școală, s-a uitat la mine cu o privire plină de reproș și mi-a declarat:

– Frumos! Erai vrăjitoare și asta a trebuit s-o afli de la alții... Pe mine n-ai putut să mă ajuți să nu iau șapte la matematică... Le-ai dat pene vrăjite tuturor copiilor din bloc și mie, copilul tău, ... a încercat el să-și scuze nota mică la lucrare. Dar lasă, că mi-am luat eu destule pene și singur...

Îmi vâjâia capul și-mi era ciudă de toată nebunia aceea cu vrăjile. Am trântit ușa sufrageriei și am ieșit pe hol ca să caut un antinevralgic în dulăpiorul cu medicamente. M-am uitat în oglindă. Nici măcar nu semănam a vrăjitoare. Eram plinuță, iar vrăjitoarele sunt niște uscături sfrijite călărind pe măturoaie; eram tânără, pe când ele sunt niște cotoroaște zbârcite. Și ce rău făcusem

eu, gata să-i ajut pe micii mei vecini, alături de ele, scorpiile, care fac numai pocinoage?...

M-am uitat întrebător la pasărea împăiată ca la un martor cinstit și de bună-credință. Dar vai! Nu mai avea nicio pană albastră pe aripi și arăta jalnic, așa jumulită de frumusețea ei azurie, pentru fiecare notă de nouă sau zece din câte dăruise. Singura podoabă care-i mai rămăsese era un lăntișor subțire, petrecut pe după gâtul țepăn, un lăntișor de argint de care atârna un iepuraș. Îl pusesem acolo, odată, când făcusem curat și-l găsisem pe jos în hol. Stătea frumos atârnând așa de gâtul păsării.

Și într-o ultimă sforțare de înțelegere cu gaița, i-am luat de pe gât lăntișorul și i l-am dat lui Alin, după două zile de exerciții și după instrucțiunile de rigoare.

— Poartă-l și te va ajuta să-ți îndrepti nota. Când vei avea însă o problemă la lucrare în clasă și vei simți că te împotmolești, prinde iepurașul între degete și zi-i așa: „Iepuraș-iepuraș, scoate-mă, tu, pe făgaș!“ Citește de două ori problema, concentrează-te și iepurașul îți va purta noroc.

Alin s-a uitat neîncrezător la iepuraș, dar l-a luat.

Perfidă pasăre, gaița asta!

Cât au fost penele ei în joc, i-a scos din necaz pe toți cei care i-au cerut ajutorul. Cât privește iepurașul, nu s-a dovedit a fi de niciun folos.

Cum mai plângea bietul Alin și-mi spunea:

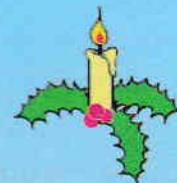
— I-am zis în toate felurile, și „iepuraș drăgălaș“, și „iepuraș poznaș“, dar nimic... Când ne-a strâns doamna învățătoare lucrările, foaia mea era albă ca iepurașul... Și eu tremuram de frică și de rușine, tot ca el... Nu ești nicio vrăjitoare! Ești o mamă și atât! Dă cui vrei iepurașul ăsta prost, care n-a fost în stare să rezolve problema și exercițiul din lucrare!

De atunci, nu mai sunt Vrăjitoarea Pană de Gaiță. Iepurașul a rămas fără lăntișor și ruginește uitat într-o cutie, iar gaița am dus-o unei mătuși bătrâne. Să facă ce-o ști cu ea. Eu mi-am păstrat o singură pană mică, albastră, la o pălăriuță gri.

Scrisoarea

Să nu vă fie cu mirare, dar povestea de fapt este o scrisoare, pe care m-am grăbit s-o trimit, înainte de a fi bradul lui Alexandru împodobit; înainte de-a veni Moș Crăciun, cu sânioara lui trasă de iepurașul Țup-Țupun și de-a-i aduce în dar o pereche de mănuși noi-nouțe, biscuiți, ciocolată și niște ghetuțe...

Așadar,

Dragul meu Alexandru,

Cum între timp a nins afară și tu nu ne-ai mai vizitat încă din vară, când zarea surâdea albastră și noi aruncam avioane pe fereastră, cu nenea Gigi, mie, cum să-ți spun, mi-e foarte dor de ochii tăi albaștri și de surâsul lor bun. Aș vrea să-ți povestesc multe, doar ție, dar tu ești departe și-mi zâmbești din fotografie.

Mi-a zumzăit o albină voioasă, care-a zburat pe la tine prin casă, că nu-ți mai scrii temele în grabă și-o ajuți și pe mama la treabă. Ba, am înțeles că nu mai există nici răspunsul „nu pot“, când tata te ia duminica la bazinul de înot.

Cum însă un spiriduș caraghios ne gădilă să facem câte ceva pe dos, am auzit că ești prea milos cu iepurașii vecinei voastre, pe care-i dădăcești, dar ei au tot înfățișările lor iepurești, de gri și alb model, pe când tu, târându-te să-i răsfeti cu dulciuri și cu verdețuri, arăți ca un purcel!

Să nu crezi că iepurii vreodată vor mânca portocale sau înghețată... Doar într-o poveste frumoasă, îi vom pofti în sufragerie, cu noi la masă; le vom pune tacâmuri și șervete și le vom da să bea pepsi când le va fi sete. Iar bunicuța lor, cu ochelari și oleacă surdă, îi va muștra și va spune: „Hei! Nepoței, ronțăiți cu gura închisă, fără să se audă!...“

Dar după cât e cotețul lor de murdar și dărăpănat, îți dai seama că asta nu poate fi de-adevărat. N-ai decât să rămâi bun și milos, fără să te târâi în fața iepurilor pe jos. Mai milă să-ți fie de mama, care atât de mult te iubește, când tot spală pantalonii tăi murdari și se obosește.

Și fiindcă veni vorba de iepurași, află că există unul curat. E poștaș. Țuța-ți iepurașul lui Moș Crăciun și-l cheamă Țup-Țupun. Nu-i nici fricos, nici hrăpăreț și nu stă închis în coteț. Ba, în loc să-i dea alții bunătăți, e atât de darnic, încât se bucură să aducă el scrisori și daruri pentru toți.

Dacă promiți că vei fi silitor și curat, fără să mai dai iepurilor atâta ocol, lasă-ți ghetetele vechi pe hol, lustruite lună, și Țup-Țupun o să-ți pună în ele scrisoarea mea

și, de la un pui de stea, o să aprindă în seara Anului Nou lumânările și artificiile din bradul tău. Iar Moș Crăciun, dragul de el, o să-ți lase sub brad un pachetel. Dar promite-mi că nu-l împarți cu iepurașii cei gri, care nu știu nici mulțumi. Și-apoi, lasă, în mânuși nu le poți băga lăbuțele și nici n-ai cum să-i încalți cu ghetuțele. Nu uita, oricât ar fi de-ndrăgiți, nu mănâncă ciocolată sau biscuiți.

Tu fii în continuare sânguincios, poartă-te cu părinții și cu colegii frumoși. Fîndcă trebuie să crești mare, să ai putere să socotești și să citești lecțiile cu voce tare, nu fi mofturos la mâncare. Și când crezi tu, scrie-mi și mie câte-o scrisoare.

Până atunci voi privi cu încredere și nostalgie la chipul tău din fotografie.

Mătușa Brândușa

P. S. Nu uita să le mulțumești, pentru daruri și pentru povești, bunului Moș Crăciun și iepurașului Țup-Țupun.

